

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF)
Nr. 924/2009**

af 16. september 2009

**om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse
af forordning (EF) nr. 2560/2001**

(EØS-relevant tekst)

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I denne forordning fastsættes bestemmelser om grænseoverskridende betalinger inden for Fællesskabet for at sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Fællesskabet er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat.
2. Denne forordning gælder for grænseoverskridende betalinger, i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2007/64/EF, foretaget i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har meddelt deres beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til deres nationale valuta, i overensstemmelse med artikel 14.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse på betalinger, som sker mellem udbydere af betalingstjenester for disses egen regning eller på vegne af andre udbydere af betalingstjenester.
4. Artikel 6, 7 og 8 fastsætter regler om direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »grænseoverskridende betaling«: en elektronisk behandlet betalingstransaktion, som initieres af en betaler, eller af eller via en betalingsmodtager, og hvor betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er beliggende i forskellige medlemsstater
- 2) »indenlandsk betaling«: en elektronisk behandlet betalingstransaktion, som initieres af en betaler, eller af eller via en betalingsmodtager, og hvor både betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er beliggende i samme medlemsstat
- 3) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 4) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

▼B

- 5) »udbyder af betalingstjenester«: enhver af de kategorier af juridiske personer, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 26, men ikke de institutter, som er angivet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁽¹⁾, og som har modtaget dispensation fra en medlemsstat i henhold til artikel 2, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF
- 6) »bruger af betalingstjenester«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 7) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller af eller via en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 8) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 9) »gebyr«: ethvert gebyr, som en udbyder af betalingstjenester opkræver hos brugeren af betalingstjenesten i direkte eller indirekte tilknytning til en betalingstransaktion

▼MI

- 10) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed⁽²⁾

▼B

- 11) »forbruger«: en fysisk person, der handler uden for sin virksomhed som handlende, erhvervsdrivende eller udøver af et liberalt erhverv
- 12) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder⁽³⁾
- 13) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for hver enkelt debiteringstransaktion
- 14) »direkte debitering«: en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller til betalerens egen udbyder af betalingstjenester

⁽¹⁾ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.

⁽³⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

▼B

- 15) »direkte debiteringsordning«: et fælles sæt regler, praksis og standarder, som er aftalt mellem udbydere af betalingstjenester med henblik på gennemførelse af direkte debiteringstransaktioner.

*Artikel 3***Gebyrer for grænseoverskridende betalinger og tilsvarende indenlandske betalinger****▼M1**

1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.

▼B

2. Ved vurderingen af gebyrniveauet for en grænseoverskridende betaling skal en udbyder af betalingstjenester med henblik på opfyldelsen af stk. 1 identificere den tilsvarende indenlandske betaling.

De kompetente myndigheder udsteder retningslinjer for identifikation af tilsvarende indenlandske betalinger, når de finder det nødvendigt. De kompetente myndigheder samarbejder aktivt inden for Betalingsudvalget, der er nedsat i henhold til artikel 85, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, for at sikre sammenhæng mellem retningslinjerne for tilsvarende indenlandske betalinger.

3. Hvis en medlemsstat har givet underretning om sin beslutning om at udvide forordningens anvendelsesområde til sin nationale valuta, jf. artikel 14, kan en indenlandsk betaling, som foretages i denne medlemsstats valuta, anses for at svare til en grænseoverskridende betaling, som foretages i euro.

4. Denne forordning finder ikke anvendelse på vekselgebyrer.

*Artikel 4***Foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger**

1. En udbyder af betalingstjenester oplyser, når dette er relevant, brugeren af betalingstjenester om brugerens IBAN og udbyderen af betalingstjenesters BIC.

Desuden oplyser en udbyder af betalingstjenester, når dette er relevant, om brugeren af betalingstjenesters IBAN og udbyderen af betalingstjenesters BIC på kontoudtog eller i et bilag hertil.

En udbyder af betalingstjenester skal give brugeren af betalingstjenester de oplysninger, som er påkrævet i henhold til dette stykke, gratis.

▼M1

▼ M1

3. Udbyderen af betalingstjenester kan opkræve yderligere gebyrer ud over dem, der opkræves i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, af brugeren af betalingstjenester, hvis denne bruger pålægger udbyderen af betalingstjenester at gennemføre den grænseoverskridende betaling uden at meddele IBAN og, i hensigtsmæssigt omfang og i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽¹⁾, den tilhørende BIC for betalingskontoen i den anden medlemsstat. Disse gebyrer skal være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne. De skal være aftalt mellem udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenesten. Udbyderen af betalingstjenester skal oplyse brugeren af betalingstjenesten om størrelsen af de yderligere gebyrer i god tid før, at brugeren bindes af denne aftale.

▼ B

4. Når det er hensigtsmæssigt i forhold til den pågældende betalingstransaktions art og for så vidt angår fakturering af varer og tjenesteydelser inden for Fællesskabet, skal en leverandør af varer og tjenesteydelser, der accepterer betalinger, som er omfattet af denne forordning, oplyse sine kunder om sit IBAN og BIC på sin udbyder af betalingstjenester.

*Artikel 5***Forpligtelse til at foretage betalingsbalanceindberetninger****▼ M1**

1. Med virkning fra den 1. februar 2016 ophæver medlemsstaterne de nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger til brug for afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner.

▼ B

2. Uden at dette berører stk. 1, kan medlemsstaterne fortsat indsamle aggregerede data eller andre relevante lettilgængelige oplysninger, når en sådan indsamling ikke har nogen indflydelse på udbydere af betalingstjenesters straight-through processing af betalinger, og udbydere af betalingstjenester kan automatisere indsamlingen.

*Artikel 6***Interbankgebyrer for grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner**

I mangel af en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester skal et multilateralt interbankgebyr på 0,088 EUR betales af betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester til betalerens udbyder af betalingstjenester for hver grænseoverskridende direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2012, medmindre der er indgået aftale om et lavere multilateralt interbankgebyr mellem de pågældende udbydere af betalingstjenester.

⁽¹⁾ EUT L 94 af 30.3.2012 s. 22.

▼B*Artikel 7***Interbankgebyrer for indenlandske direkte debiteringstransaktioner**

1. Hvis et multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finder anvendelse for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2009, mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester, skal et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finde anvendelse på alle indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den ►**M1** 1. februar 2017 ◀, jf. dog stk. 2 og 3.

2. Hvis et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag nedsættes eller afskaffes inden den ►**M1** 1. februar 2017 ◀, finder denne nedsættelse eller afskaffelse anvendelse på enhver indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden denne dato.

3. Foreligger der en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, finder stk. 1 og 2 ikke anvendelse på indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den ►**M1** 1. februar 2017 ◀.

▼M1**▼B***Artikel 9***Kompetente myndigheder**

Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som bærer ansvaret for at sikre, at denne forordning overholdes.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse kompetente myndigheder senest den 29. april 2010. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse myndigheder.

Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at overvåge overholdelsen af denne forordning effektivt samt at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse.

*Artikel 10***Klageprocedurer for påståede overtrædelser af denne forordning**

1. Medlemsstaterne fastlægger procedurer, hvorved brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter kan indgive klager til de kompetente myndigheder over udbydere af betalingstjenesters påståede overtrædelser af denne forordning.

Medlemsstaterne kan anvende eller udvide eksisterende procedurer til dette formål.

2. De kompetente myndigheder skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, informere den part, som har indgivet en klage, om eksistensen af de udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, der er indført ved artikel 11.

▼B*Artikel 11***Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer**

1. Medlemsstaterne indfører tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer, hvor det er relevant, eller opretter nye organer.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse organer senest den 29. april 2010. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse organer.
3. Medlemsstaterne kan bestemme, at denne artikel kun gælder for brugere af betalingstjenester, som er forbrugere eller mikrovirksomheder. Medlemsstaterne skal i så fald underrette Kommissionen herom.

*Artikel 12***Samarbejde på tværs af landegrænser**

De forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder og organerne med ansvar for udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, jf. artikel 9 og 11, samarbejder aktivt og hurtigt om at bilægge tvister på tværs af landegrænser. Medlemsstaterne sikrer, at der finder et sådant samarbejde sted.

*Artikel 13***Sanktioner**

Medlemsstaterne fastsætter senest den 1. juni 2010 bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf, jf. dog artikel 17. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse sanktionsbestemmelser senest den 29. oktober 2010 og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

*Artikel 14***Anvendelse på andre valutaer end euroen**

1. En medlemsstat, som ikke benytter euroen som sin valuta, og som beslutter at udvide nærværende forordnings anvendelsesområde til sin nationale valuta, dog ikke for så vidt angår artikel 6, 7 og 8, underretter Kommissionen herom. Denne notifikation offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den udvidede anvendelse af denne forordning får virkning 14 dage efter denne offentliggørelse.
2. En medlemsstat, som ikke benytter euroen som sin valuta, og som beslutter at udvide anvendelsesområdet af artikel 6, 7 eller 8, eller en kombination af disse, til sin nationale valuta, underretter Kommissionen herom. Denne notifikation offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den udvidede anvendelse af artikel 6, 7 eller 8 får virkning 14 dage efter denne offentliggørelse.

▼B

3. Medlemsstater, der den 29. oktober 2009 allerede har afsluttet notifikationsproceduren, jf. artikel 9 i forordning (EF) nr. 2560/2001, behøver ikke at forelægge en notifikation som nævnt i denne artikels stk. 1.

▼M2*Artikel 15***Revision**

1. Senest den 19. april 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af denne forordning, som navnlig skal indeholde:

- a) en evaluering af den måde, hvorpå betalingstjenesteudbydere anvender nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 ⁽¹⁾
- b) en evaluering af udviklingen i antal og gebyrer for nationale og grænseoverskridende betalinger i medlemsstaternes nationale valutaer og i euro siden vedtagelsen af forordning (EU) 2019/518
- c) en evaluering af virkningen af nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved forordning (EU) 2019/518 om udvikling af vekselgebyrer og andre gebyrer i forbindelse med betalingstjenester for både betalere og betalingsmodtagere
- d) en evaluering af den anslåede virkning af ændringen af nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, med henblik på at dække alle medlemsstaters valutaer
- e) en evaluering af, hvordan udbydere af valutaomregningstjenester anvender de oplysningskrav, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 3a og 3b, og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, og hvorvidt disse regler har øget gennemsigtigheden af vekselgebyrer
- f) en evaluering af, hvorvidt og i hvilken udstrækning udbydere af valutaomregningstjenester har haft problemer med den praktiske anvendelse af nærværende forordnings artikel 3a og 3b og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (EUT L 91 af 29.3.2019, s. 36).

▼M2

- g) en cost-benefit-analyse af kommunikationskanaler og teknologier, som anvendes af eller er til rådighed for udbydere af valutaomregningstjenester, og som yderligere kan forbedre gennemsigtigheden af vekselgebyrer, herunder en evaluering af, hvorvidt der er visse kanaler, som betalingstjenesteudbydere bør være forpligtet til at tilbyde i forbindelse med fremsendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 3a. Denne analyse skal også omfatte en vurdering af den tekniske gennemførlighed af en samtidig offentliggørelse af oplysningerne i nærværende forordnings artikel 3a, stk. 1 og 3, før hver enkelt transaktion initieres, for alle de valutaomregningsmuligheder, der er tilgængelige i en pengeautomat eller på salgsstedet
- h) en cost-benefit-analyse af indførelsen af muligheden for, at betalere kan blokere den mulighed for valutaomregning, der tilbydes af en anden part end betalerens betalingstjenesteudbyder i en pengeautomat eller på salgsstedet, og ændre deres præferencer i denne henseende
- i) en cost-benefit-analyse af indførelsen af et krav til betalerens betalingstjenesteudbyder om ved leveringen af valutaomregningstjenester i forbindelse med en individuel betalingstransaktion at anvende den vekselkurs, der gælder på tidspunktet for initieringen af transaktionen ved clearing og afvikling af transaktionen.

2. Den rapport, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal mindst omfatte perioden fra den 15. december 2019 til den 19. oktober 2021. Den skal tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med forskellige betalingstransaktioner, idet der især sondres mellem transaktioner, der initieres i en pengeautomat og på salgsstedet.

Ved udarbejdelsen af denne rapport kan Kommissionen gøre brug af de data, som medlemsstaterne har indsamlet i forbindelse med stk. 1.

▼B*Artikel 16***Ophævelse**

Forordning (EF) nr. 2560/2001 ophæves med virkning fra den 1. november 2009.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning.

*Artikel 17***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. november 2009.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.